

เชิญรับ
แมวเป็นยา
ที่แคนเตอร์ด้านหน้า
ได้เลยครับ

3

猫を処方
いたします。
③

ในที่สุดคนไข้ที่หมอเฝ้านัดไว้ก็ปรากฏตัว!
ใบสั่งยาแมวเหมียวจากคลินิกก็กลับ
จึงกลับมาอีกครั้ง

อิชิตะ โซ เซียน
อาทิตรา รัตนาภิรัต แพล

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

เชิญรับแมวเป็นยา ที่แคนเตอร์ด้านหน้าได้เลยครับ 3 猫を処方いたします。3

อิซิดะ โซ

เขียน

อาคิรา รัตนาภีรัต

แปล

พวกเขาคือเพื่อนร่วมชั้นกันตอนอยู่ชั้น ม.2
เพราะชอบหนังสือการ์ตูนเรื่องเดียวกันเลยได้คุยกันอย่างสนุกสนานอยู่บ่อยๆ

- อิซิดะ โซ

การอ่านดีใจมากค่ะ

เชิญรับแมวเป็นยาที่เคาน์เตอร์ด้านหน้าได้เลยครับ 3

猫を処方いたします。3

p/ccolo

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

猫を処方いたします。3 NEKO WO SHOHO ITASHIMASU. 3

Copyright © 2024 Syou ISHIDA

c/o The Appleseed Agency Ltd, Japan.

Cover illustration by Arisa SHIMODA

First Published in Japan in 2024 by PHP institute, Inc.

Thai translation rights arranged with PHP institute, Inc. through Emily Books Agency LTD.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การห้า ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9298-2

เผยแพร่ครั้งแรก กรกฎาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ วริศรา นันทวิบูลย์

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก กวินทิพย์ สันต์

ออกแบบบุรุษเล่ม วรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร, จรินทร์พร คำจันทร์

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร วรณพร อาสนวิทยา, ปรีดา ศรีอยคำ

คำนำสำนักพิมพ์

ในฐานะมนุษย์ที่ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมโลกอันกว้างใหญ่ บางครั้งเราต้องเผชิญความโดดเดี่ยว เหนื่อยล้า ท้อแท้ และผิดหวังจนไม่อยากจะเดินหน้าต่อ อาจเพราะมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีวงจรความคิดซับซ้อนและยากจะคาดเดา แม้กระทั่งตัวเราเอง บางทีก็ยังไม่อาจแน่ใจได้ว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าตัวเองกำลังรู้สึกอย่างไร และรู้สึกแบบนั้นเพราะอะไร

ความรู้สึกที่ชวนให้เหนื่อยใจเหล่านั้น บางครั้งก็เกิดจากปัจจัยภายนอกอย่างเรื่องที่เข้ามากระทบ สิ่งที่ได้ยินมา หรือท่าทีของคนรอบข้าง แต่ส่วนมากก็เกิดมาจากความคิดของเราเองที่วนซ้ำไปซ้ำมาจนรู้สึกเหมือนติดอยู่ในเขาวงกต

ดังนั้น คุณหมอณิเกะแห่งโรงพยาบาลโคะโคะโระ นากะเกียว จึงเสนอให้มนุษย์อย่างเราๆ มาเรียนรู้แมวอย่างลึกซึ้ง และทำความเข้าใจพฤติกรรมของเหล่าแมวเหมียว ไม่ว่าจะเป็นการตะปบ การส่งเสียงร้องเหมียวๆ การจ้องมองผนังว่างเปล่า และการหลบซ่อนเมื่อหวาดกลัว

การได้เรียนรู้พฤติกรรมแมวๆ ทั้งหมดนี้ อาจช่วยให้มนุษย์ที่เฝ้าแต่คิดเรื่องต่างๆ อย่างซับซ้อน หันมาเชื่อมสัมพันธ์กับความรู้สึกของตัวเองมากขึ้นก็ได้ใช้ไหมล่ะ ถ้าอย่างนั้นก็...เชิญรับแมวเป็นยาที่เคาน์เตอร์ด้านหน้าได้เลยครับ

สารบัญ

บทที่หนึ่ง	1
บทที่สอง	78
บทที่สาม	122
บทที่สี่	181
สงท้ายจากผู้แปล	262
เกี่ยวกับผู้เขียน	264
เกี่ยวกับผู้แปล	265

บทที่หนึ่ง

โรงพยาบาลโคะโคะโระ นากะเกียว ตั้งอยู่บนชั้นห้าของอาคารแห่งหนึ่งในเมืองเกียวโต เขตุนากะเกียว ขึ้นทางทิศเหนือตรงถนนฟูยะโจ เลี้ยวทางทิศตะวันตกตรงถนนรูกะคุ ลงทางทิศใต้ตรงถนนโทมิโคจิ เลี้ยวทางทิศตะวันออกตรงถนนทาโกะยาคุชิ

เช้าวันเสาร์ ยัตตะ ฟูโกะ เดินบนถนนแคบๆ รวบรวมตารางหมากล้อมมาหลายรอบตั้งแต่แปดโมงเช้า

ถึงจะไม่ใช่ชื่อย่าน แต่ถ้าเป็นเมืองเกียวโต ขอแค่มีชื่อถนนที่ตัดกันก็พอจะเดาสถานที่ได้ จากสถานีรถไฟของเคยัง¹ บนถนนชิโจไปยังถนนรูกะคุ ใช้เวลาเดินราวสิบนาที แค่อเดินไปเรื่อยๆ ก็คงเจอเอง

ฟูโกะคิดเช่นนั้น แต่กลับเดินไม่ถึงอาคารที่เป็นจุดหมายปลายทางเสียที พอดูนาฬิกาข้อมือก็พบว่าเกือบจะเก้าโมง เธอเดินวนอยู่ที่เดิมมาเกือบชั่วโมงแล้ว

ฟูโกะเกิดและโตที่เกียวโต เธอเคยมาซื้อของหรือเที่ยวเล่นแถวนี้หลายครั้ง แต่ไม่ค่อยได้ออกมาในเช้าวันเสาร์แบบนี้ ปกติย่านชินเคียวโกคุและเทรามาจิมักเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยว แต่เวลานี้กลับมีคนไม่เยอะเท่าไร ร้านค้าที่เปิดอยู่มีเพียงร้านสะดวกซื้อ

¹ ผู้ให้บริการรถไฟแห่งหนึ่งในจังหวัดโอซาก้า เกียวโต และชิกะ

บรรยากาศของย่านการค้าที่เจียบเหงาช่างแปลกตา จนตอนแรก เธอเผลอเดินเล่นเรื่อยเปื่อยอยู่ครู่หนึ่ง

ตอนนี้ความเอื่อยเฉื่อยนั้นกลับกลายเป็นความลนลานไปเสียแล้ว

สถานที่ที่ฟูโกะตามหาอยู่คือคลินิกจิตเวช บนชั้นห้าของอาคารแห่งหนึ่ง ได้ยินมาว่าที่นี่มีหมอรูปหล่อฝีมือดีที่ตั้งใจรับฟังคนไข้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยแค่ไหนก็ตาม

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอคิดว่าจะลงไปคลินิกจิตเวชสักครั้ง พอเธอโผล่ลงบนโซเซียลมีเดียที่กำลังมีเรื่องก่อกวนใจ เพื่อนก็แนะนำ “โรงพยาบาลโคะโคะโระ นากะเกียว” ให้รู้จัก หมอจะรูปหล่อหรือไมก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ สิ่งที่ต้องดูความสนใจของเธอคือ ความรู้สึกว่าเขาจะทำให้กำลังใจเธอและผลักดันให้เธอก้าวไปข้างหน้าได้ หากคุณหมอรันตีว่าเธอมีจิตใจที่เข้มแข็ง เธอจะต้องไม่ทำพลาดแน่

ที่จริงฟูโกะอยากนัดหมายมาก่อน แต่เธอหาช่องทางติดต่อของโรงพยาบาลไม่เจอ ไม่ว่าจะค้นหาแค่ไหนก็ไม่พบข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตเลย เพื่อนที่เล่าเรื่องนี้ให้ฟังก็ได้ยินคนอื่นเล่าต่อๆ กันมาอีกที

ถ้าวันนี้วอล์กอินไปแล้วกัน โรงพยาบาลส่วนใหญ่เปิดรับคนไข้ตั้งแต่เก้าโมงเช้า ถ้าไปรอตั้งแต่ก่อนเปิดก็อาจได้ตรวจในช่วงที่หมอมีเวลาว่างจากเคสที่นัดไว้ เพราะอย่างนั้นฟูโกะจึงตื่นแต่เช้าแล้วเข้าเมืองมาในวันหยุด

ทว่าระหว่างที่เดินหา เวลาก็ผ่านไปเรื่อย ๆ เธอดูนาฬิกาอีกครั้ง ขณะนี้เลยเวลาเก้าโมงมาแล้ว

ฟูโกะหยุดนั่งตรงริมถนนด้วยความผิดหวัง

ดูเหมือนเธอจะได้ที่อยู่มาผิด ร้านค้ารอบๆ เริ่มทยอยเปิดกันแล้ว การไปกินมื้อสายในวันเสาร์ตามคาเฟ่บ้านไม้แบบโบราณก็น่าสนใจดี แต่ตอนนี้ฟูโกะไม่มีอารมณ์จะแวะไปที่ไหน เดิมทีเธอตั้งใจว่าสุดสัปดาห์นี้จะฝึกซ้อมให้มากขึ้น เลิกตามหาโรงพยาบาลแล้วกลับบ้านดีกว่า ถึงบ้านแล้วค่อยซ้อมต่อ

ขณะกำลังจะเดินกลับไปยังสถานี จู่ๆ เธอก็สังเกตเห็นตรอกที่แทรกอยู่ระหว่างอาคารสองหลัง ตรอกนั้นแคบขนาดที่แสงแดดอ่อนๆ ยามเช้าส่องไปไม่ถึง แคมทางเดินยังชื้นแฉะราวกับฝนเพิ่งหยุดตกเฉพาะบริเวณนั้น

เมื่อมองเข้าไปในตรอกก็เห็นอาคารห้าชั้นอยู่ตรงปลายทาง โดยมีอาคารสูงขนาดทั้งสองข้าง ฟูโกะเดินเข้าไปในตรอกพลางนึกสงสัยว่าตอนนี้เธอกำลังยืนอยู่บนถนนโทมิโคจิ พุยะโจ ทาโกะยากุชิ หรือรอคะคุกันแน่

“ทำไมถึงมาอยู่ในที่แบบนี้...”

ดูเหมือนว่าที่นี่จะเป็นอาคารที่เธอตามหาอยู่

คงเพราะเธอคิดไปเองว่าอาคารอยู่ติดถนนใหญ่เลยมองข้ามไปละมัง ตัวอาคารเองก็ต่างจากที่คิดไว้มาก ทั้งเก่าและมีดีครึมจนไม่น่าเชื่อว่าจะมีคลินิกชื่อดังตั้งอยู่

ประตูทางเข้าเปิดอยู่ ฟูโกะมองเห็นทางเดินเลื่อนวางทอดยาวไปด้านในท่ามกลางความมืดสลัว หากมองจากชั้นล่างขึ้นไปก็บอกไม่ได้เลยว่ามีคนใช้รออยู่กี่คน รอบเข้าอาจมีคนไข้นัดหมายเต็มจนรับเพิ่มไม่ได้แล้ว

แต่ถ้าไม่ลองดูก็ไม่มีความรู้คำตอบ

ฟูโกะขึ้นบันไดไปโดยหวังว่าเธออาจจะโชคดีก็ได้ แล้วเธอก็เจอ “โรงพยาบาลโคะโคะโระ นากะเกียว” ที่ห้องหนึ่งบนชั้นห้า ไม่มีคนไข้ยืนรออยู่หน้าประตูที่ดูหนักอึ้งและมีสีหลดลอกเล็กน้อย หรือว่าจะเป็นระบบจองล่วงหน้าเท่านั้น ไม่รับคนไข้วอล์กอิน ฟูโกะลองตีประตูโดยทำใจไว้ก่อน แต่ไม่รู้เพราะถูกปิดทลวมหรืออย่างไร ประตูจึงเปิดออกได้ด้วยแรงเพียงเล็กน้อย

ภายในห้องตกแต่งอย่างเรียบๆ และดูสะอาดตา ตรงหน้าต่างเข้ามีเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เล็กๆ ขนาดเล็กกะทัดรัดนั้นทำให้พอจะเดาได้ว่าภายในคลินิกแห่งนี้คับแคบขนาดไหน

ด้านในไม่มีคนไข้ยืนรออยู่ ฟูโกะจึงยืนหันมองลึกเข้าไป เพราะคิดว่าอาจมีคนไข้อยู่ในนั้น ทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเสียงลากรองเท้าสลิปเปอร์บนพื้น แล้วพยาบาลคนหนึ่งก็เดินออกมา เธอเป็นผู้หญิงอายุประมาณยี่สิบปลายๆ ใกล้เคียงกับฟูโกะ ใบหน้าสวย ดวงตาเรียวยาว จมูกได้รูป เธอเหลือบมองมาที่ฟูโกะด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“ค่ะ มีธุระอะไรคะ”

“คือฉัน”

“เป็นคนไข้สินะคะ เชิญเข้ามาได้เลยค่ะ”

ฟูโกะยังไม่ทันอธิบายอะไร พยาบาลก็พูดรวบกับเข้าใจสถานการณ์ดี ก่อนจะส่งสายตาเป็นเชิงให้เข้าไปด้านใน

คงเรียกให้เข้าตรวจตอนมีคิวว่างละมัง ฟูโกะนึกโล่งใจที่ไม่โดนไล่กลับพลางเดินเข้าไปด้านใน เธอนึกว่าภายในจะเต็มไปด้วยคนไข้ แต่กลับไม่เห็นใครสักคน โซฟาเดี่ยวที่ตั้งอยู่ก็ว่างเปล่าเช่นกัน

ต้องรอคิวตรงไหนนะ เธอเห็นประตูเพียงบานเดียวจึงเปิดเข้าไป ภายในเป็นห้องซึ่งมีเพียงเก้าอี้เรียงๆ โต๊ะ และคอมพิวเตอร์เท่านั้น เมื่อเห็นว่าไม่ใช่ห้องรับรอง เธอจึงปิดประตู

ทันใดนั้นพยาบาลคนเมื่อครู่ก็ส่งเสียงมาจากด้านหลัง

“ถูกแล้วค่ะ ตรงนั้นเป็นห้องตรวจ”

“แต่ฉันไม่ได้นัดล่วงหน้ามาก่อนนะค่ะ”

“คนไข้ที่นัดไว้ยังไม่มา เชิญเข้าไปด้านในได้เลยค่ะ”

ฟูโกะแปลกใจที่ถูกเชิญเข้าไปในห้องตรวจอย่างง่ายดาย เธอไม่คิดว่าจะได้ตรวจทันทีโดยไม่ต้องรอเลย ขณะนี้จิตใจที่โซดเข้าข้างทันใดนั้นความสงสัยก็ผุดขึ้นมาในใจ

ทั้งที่เธอมาโดยไม่ได้นัดมาก่อน แต่คลินิกจิตเวชชื่อดังขนาดนี้กลับไม่มีคนใช้สักคนเลยหรือ

บางทีข้อมูลที่ได้มาก็อาจจะผิดพลาดตั้งแต่แรก เธอได้ยินเรื่องนี้มาจากเพื่อน ส่วนเพื่อนก็ได้ยินต่อๆ กันมาอีกที ที่อยู่ใกล้ๆ คลุมเครือ ห้องตรวจที่ได้เห็นเว็บเดียวนั้นก็เรียบง่ายเกินไป

“เอ่อ ที่นี่เป็นโรงพยาบาลด้านจิตเวชใช่ไหมคะ”

“ไม่รู้สิค่ะ”

“เอ๊ะ”

ฟูโกะเบิกตาโพลง พยาบาลคนนั้นไม่ได้มีที่ท่าเหมือนกำลังพูดเล่น ใบหน้าสวยได้รูปของเธอนิ่งขมึน ไร้ซึ่งรอยยิ้ม

“เชิญด้านในเลยนะคะ คุณหมออยู่ด้านใน”

ช่างเป็นแรงกดดันที่ยากจะปฏิเสธ ถึงฟูโกะจะมาที่นี่เพราะอยากให้หมอตรวจ แต่พอถูกกดดันแบบนี้ก็ทำอะไรไม่ถูก เธอเปิดประตูเข้าไปในห้องตรวจตามที่พยาบาลว่า ช่างเป็นห้องที่เรียบง่าย

เหลือเกิน ไม่ว่าจะเป็นห้องตรวจของแผนกไหนก็ดูเรียบเกินไปจริง ๆ
“สวัสดีครับ เพิ่งเคยมาที่โรงพยาบาลของเราครั้งแรกใช่ไหม
ครับ”

คนนี้นะเหรอ หมอรูปหล่อฝีมือดี

ถึงจะไม่ได้ดูดีถึงขนาดที่จะเรียกว่ารูปหล่อ แต่ใบหน้านั้น
ดูอ่อนโยน เขาพูดจานุ่มนวล ติดลำเนียงเกี้ยวโต ให้ความรู้สึก
เป็นกันเอง เพียงแต่เขาดูหนุ่มเกินกว่าจะเป็นคุณหมอชื่อดัง ดูแล้ว
น่าจะอายุประมาณสามสิบละมัง

พยาบาลคนเมื่อครู่ก็พูดร่ากับที่นี้ไม่ใช่โรงพยาบาลที่เธอ
ตามหา ถึงจะเข้ามาในห้องตรวจแล้วก็เถอะ แต่พุโกะก็นึกกังวล
จึงเอ่ยปากถาม

“เอ่อ ที่นี้คือ ‘โรงพยาบาลโคะโคะโระ นากะเกี้ยว’ ใช่ไหม
คะ”

“ใช่ครับ อ้อ ชื่อเพราะใช่ไหมละ หมอของผมชื่อซุตะ
โคะโคะโระ ผมเลยเอาชื่อเขามาใช้ โรงพยาบาลของคุณหมอ
โคะโคะโระตัวจริงอยู่ด้านหลังนี่ละ ต้องอ้อมไปหน่อย อ้อ แต่
ไม่ต้องกังวลไปนะครับ ไม่ใช่ว่าหมอที่นี่เป็นหมอตัวปลอมหรือ
อะไรหรอก ว่าแต่คุณรู้จักที่นี่ได้ยังไงเหรอครับ”

หมอเป็นฝ่ายถามกลับบ้าง

ตัวจริงตัวปลอม หมายความว่ายังไงกัน พุโกะงงจนไม่รู้
จะตอบอะไร พอเห็นเธอนิ่งไป หมอจึงเอียงคอด้วยท่าทางสงสัย

“อา คงได้ยินข่าวลือมาจากที่ไหนสักแห่งที่ก็ไม่รู้แน่ชัดว่า
คือที่ไหนสินะครับ ทำไงดีละเนี่ย ถ้ากลายเป็นโรงพยาบาลดังขึ้น
มาก็แย่ละสิ ข่าวลือมันแพร่ไปทั่วเหมือนลมพัดฟุ้งเลยใช่ไหมครับ”

“มะ...ไม่รู้สิคะ”

ฟูโกะตอบได้แค่นั้น

“งั้นเหวอครับ แยะจัง คนไข้จะแห่กันมาโรงพยาบาลของเรา
เหวอเนี่ย ถึงจะมีชื่อเสียงแค่ไหน แต่ที่นี้ก็เป็นแค่โรงพยาบาลเล็กๆ
ที่มีแค่ผมกับพยาบาลทำงานกันสองคน เราเลยไม่รับคนไข้ใหม่
แถมตอนนี้ผมยังว่างมากด้วย อย่างที่เขาเรียกกันว่าสิ่งมีชีวิตที่
ออกหากินยามโพล้เพล้สินะ ช่วงรุ่งเช้าตาจะตื่น แต่จะเริ่มว่าง
ตอนเวลาประมาณนี้แหละ แต่ไหนๆ คุณก็มาแล้ว จะตรวจให้เป็น
กรณีพิเศษก็แล้วกัน ขอทราบชื่อกับอายุด้วยครับ”

“เอ๊ะ”

ฟูโกะประหลาดใจ

หมอจะต้องมาที่เธอ รวากับเขากำลังฝันลืมหูลืมตาอยู่อย่างนั้น
แหละ ที่พูดว่าว่างอาจจะแค่ล้อเล่น จากบทสนทนาเมื่อครู่ เธอ
คิดว่าจะโดนปฏิเสธการตรวจรักษา แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่ว่า

“...ฮัตตะ ฟูโกะ อายุยี่สิบเจ็ดปีค่ะ”

“วันนี้เป็นอะไรมาครับ”

ดูเหมือนจะเริ่มตรวจแล้วจริงๆ สถานการณ์ช่างแตกต่าง
จากที่เธอคิดไว้ แต่ถึงอย่างนั้นหมอก็ยอมฟังเธอพูด ฟูโกะจึงหยิบ
เอกสารปึกหนึ่งออกจากกระเป๋าที่เธอพกมา

จะอธิบายได้ดีไหมนะ ชักเริ่มตื่นเต้นเสียแล้วสิ

“อันนี้ เอ่อ ส่วนที่ให้ดูไม่ได้ ฉันถนัดคำไว้แล้ว”

เพราะอ่านทวนอยู่หลายรอบ กระดาษจึงอยู่ในสภาพยับเยิน
สำหรับการนำเสนอจริงเธอตั้งใจว่าจะดูสไลด์ที่ขายบนจอโปรเจกเตอร์
พร้อมอ่านสคริปต์จากแท็บเล็ต แต่ก็คิดเผื่อไว้ว่าอุปกรณ์อาจมีปัญหา

เลยเตรียมแบบที่พิมพ์เป็นกระดาษไว้ด้วย เนื้อหาส่วนที่ให้คนนอกดูไม่ได้ เธอใช้ปากกาเมจิกขีดทับไว้ก่อนจะมาที่นี่

พูดง่าย ๆ ว่าเอกสารนี้แทบจะดำมืดไปทั้งแผ่น พอลบชื่อเฉพาะ ตัวเลข และกราฟออกไป ก็เหลือแค่อักษรวิธางานะ² ที่ไม่มีความหมายอะไร

แต่ถ้าไม่ถือเอกสารจริงมาด้วยก็จะไม่สมจริง พูโกะยืนขึ้นเนื่องจากห้องตรวจแคบมากเลยดูเหมือนเธอกำลังยืนค้ำศีรษะหมอบอยู่

“วันจันทร์นี้ฉันต้องพรีเซนต์ต่อหน้าประธานบริษัทในการแข่งขันภายใน ท่ามกลางสถานที่จัดงานซึ่งมีคนจำนวนมาก ฉันจะทำแบบนี้...”

พูโกะถือเอกสารไว้ในมือแล้วเหยียดแขนไปด้านหน้าราวกับจะอ่านใบประกาศเกียรติคุณ ปีกเอกสารเฉียดไปถึงศีรษะของหมอ

“โอ๊ะ” หมอรีบหลบ “ตั้งใจนำดูเลยนะครับ ทำพรีเซนต์จั้นเหรอ เทจัง”

“ไม่เทหะรอกะ”

พูโกะดึงแขนกลับเข้ามา ห้องนี้แคบเกินไป พอยืนแล้วทำให้คุยกันไม่ถนัด อีกอย่าง ดูเหมือนเธอจะตื่นเต้นเกินไปด้วย พูโกะกอดเอกสารไว้แนบอกแล้วนั่งลงบนเก้าอี้

เธอเหลือบตามองอีกฝ่าย หมอกำลังยิ้มโดยไม่พูดอะไร และไม่มีท่าทีเร่งเร้าแต่อย่างใด สมกับเป็นหมอชื่อดังจริง ๆ พูโกะสบายใจขึ้นมานิดหน่อย

“ขอโทษค่ะ ฉันประหม่าก็เลยตื่นเต้นไปหน่อย”

² อักษรแบบหนึ่งที่ใช้ในภาษาญี่ปุ่น

“ผมเข้าใจ เวลาประหม่าก็จะตื่นเต้นใหม่ล่ะ บางทีผมก็ตื่นเต้นขึ้นมาจะทันหันเหมือนกัน พอเป็นแบบนี้ผมจะวิ่งวนไปรอบ ๆ ห้องนี้”

ในห้องแคบ ๆ แบบนี้นะเหรอ

ฟูโกะมองไปรอบ ๆ ห้องนี้แคบมาก เดินแค่สองสามก้าวก็ติดกำแพงแล้ว

ไม่หรอกมัง หมอคงจะล้อเล่นอีกนั่นแหละ แค่พยายามเอ่อออกไปกับบทสนทนาเพื่อให้คนไข้สบายใจ

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยแค่ไหน หมอคนนี้ต้องช่วยรับฟังนะ ฟูโกะค่อย ๆ วาดเอกสารที่กอดไว้ลงบนตัก

“ฉันทำงานอยู่ฝ่ายบัญชีของบริษัทขายสินค้าเบ็ดเตล็ดค่ะ เมื่อไม่นานมานี้ พนักงานต้องเสนอไอเดียสำหรับสินค้าใหม่ ฉันเองก็พยายามเสนอไอเดียในแบบของตัวเองไปเหมือนกัน ปรากฏว่าไอเดียของฉันได้รับการคัดเลือกค่ะ”

“งั้นก็เยี่ยมไปเลยสิครับ”

“ไม่เลยคะ แค่ผ่านรอบคัดเลือกก่อนการอนุมัติจริง แต่จะได้รับการอนุมัติจริงหรือไม่ขึ้นอยู่กับการพิจารณาหลังจากนี้”

“แต่คุณก็จะได้อาใจที่พยายามคิดมาไปนำเสนอเนี่ยา ไม่ดีหรอกครับ”

หมอยิ้มว่า แต่ฟูโกะสายหน้าเบา ๆ

“ไม่ดีสักนิด”

หลังจากที่ไอเดียของเธอผ่านรอบคัดเลือก ฟูโกะก็ปวดท้องแทบทุกวันตลอดหนึ่งเดือน

“ฉันไม่ชอบทำตัวโดดเดี่ยวค่ะ แค่คิดว่าต้องปรึกษาคนเดียว

ต่อหน้าคนจำนวนมาก ขาฉันก็สั่นไปหมด ฉันอยากถอนตัว แต่หัวหน้ากลับบอกว่าถ้าลงมือทำแล้วก็ต้องพยายามให้ถึงที่สุด แต่ฉันไม่ได้อยากลงมือทำเองสักหน่อย ฉันแค่เสนอไอเดียไปเพราะมันเป็นงานต่างหาก ทั้งที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายขายแต่กลับต้องพรีเซนต์มันหนักหนาเกินไปสำหรับฉันจริงๆ”

ระหว่างที่พูด ภาพสถานการณ์เลวร้ายก็ผุดขึ้นมาในหัวเรื่อย ๆ

ห้องประชุมที่มีดสลับ แก้วที่วางเรียงแถวแน่นขนัด

สไลด์ถูกฉายขึ้นบนจอ และคนที่ต้องอธิบายข้อมูลเหล่านั้นก็คือผู้เสนอไอเดีย

ฟูโกะไม่รู้ว่ในวันจริงจะมีคนมาร่วมงานมากแค่ไหน แต่ทางบริษัทประกาศว่าให้พนักงานสะสางงานและมาร่วมงานนี้ให้ได้มากที่สุด

บริษัทขายสินค้าเบ็ดเตล็ดที่ฟูโกะทำงานอยู่เป็นบริษัทขนาดกลาง มีพนักงานราวหนึ่งร้อยคน ตั้งอยู่ในย่านโฮริคาวะโกะโจ การบริหารที่มั่นคงและไม่ทำอะไรเกินกำลังทำให้บริษัทรักษาผลประโยชน์การไว้ได้ในระดับพอใช้ สินค้าหลักคือของใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น ปากกาลูกกลิ้งและเครื่องใช้ไฟฟ้าในสำนักงาน

บริษัทจะเปิดรับไอเดียสำหรับสินค้าใหม่เป็นประจำทุกปี แม้จะเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานในบริษัท แต่บรรยากาศคล้ายงานอีเวนต์และให้เข้าร่วมได้ตามความสมัครใจ พนักงานที่มีความกระตือรือร้นมักตื่นตื้นตันกับงานนี้มาก ๆ ที่ผ่านมาฟูโกะเองก็เคยเข้าร่วมฟังการพรีเซนต์ เนื้อหาในการพรีเซนต์มีหลากหลายรูปแบบ ทุกครั้งเธอจะรู้สึกทั้งและประทับใจเสมอที่ได้เห็นพนักงานน้องใหม่

ไปจนถึงพนักงานรุ่นใหม่แนะนำเสนอไอเดียกันอย่างเอาจริงเอาจัง ในบรรดาไอเดียเหล่านั้นมีทั้งของใช้ในสำนักงานและสินค้าเบ็ดเตล็ดน่ารักๆ ที่เธออยากให้ผลิตเป็นสินค้าจริง แต่เธอไม่เคยจำคนที่นำเสนอไอเดียเหล่านั้นได้เลย เพราะงานนี้เป็นแค่การฟรีเชนต์ภายในบริษัทเท่านั้น

แต่เมื่อเธอต้องเป็นคนฟรีเชนต์เสียเอง มันกลับกลายเป็นคนละเรื่องกันเลย

นับตั้งแต่มีกำหนดการการนำเสนอ พูโกะก็หาเวลาว่างฝึกซ้อมอยู่เสมอ เธอขอให้เพื่อนร่วมงานช่วยฉายสไลด์ให้เหมือนงานจริง และยังแก้ไขสไลด์รวมถึงเอกสารที่เป็นสคริปต์ซ้ำอยู่หลายครั้ง

จังหวะในการอ่านออกเสียง ระดับเสียงพูด ท่ายืน เวลาที่ใช้ เธอเตรียมทุกอย่างเท่าที่ตัวเองจะนึกออก

“ฉันเตรียมการทุกอย่างจนไม่เหลืออะไรให้เตรียมแล้ว ซ้อมไปไม่รู้กี่รอบ เวลาอยู่บ้านก็ยังคิดถึงแต่เรื่องการนำเสนอ”

“จัดจ้านมากเกินไปนะครับ”

“ฉันไม่ชินกับเรื่องแบบนี้จริงๆ ค่ะ ถ้าไม่ทำขนาดนี้...”

ภาพตัวเองทำพลาดครั้งใหญ่ในห้องประชุมมีดสลัวผุดขึ้นในหัว

เธอตื่นเต้นจนในหัวว่างเปล่าไปหมด ที่สำคัญคือไม่มีเสียงชาลิ้น อ่านสคริปต์ตกๆ หล่นๆ

ภายในสถานที่จัดงานเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะคิกคัก ประธานบริษัทตั้งคำถามยากๆ จนตอบไม่ได้ โดนผู้บริหารหัวเราะเยาะ ส่วนตัวเองได้แต่ก้มหน้าทั้งน้ำตาคลอ

ไม่รู้ทำไมถึงจินตนาการภาพสถานการณ์เลวร้ายได้ง่ายนัก ทั้งที่ฟูโกะนี่ภาพตัวเองทำได้ดีไม่ออกเลย

ความกังวลทำให้เธอหมดความมั่นใจในเนื้อหาที่เขียนไปด้วย แม้คนรอบข้างจะเอ่ยม แต่เธอก็รู้สึกว่ามันยังไม่ดีพอและไม่มีอะไรโดดเด่น

“...ฉันพยายามเตรียมความพร้อมทุกอย่างเพื่อไม่ให้ทำพลาด ในวันจริง เคาะสะพานหิน³ เพื่อระมัดระวังทุกอย่างก้าว เคาะแล้ว เคาะอีก เคาะซ้ำๆ แต่ก็ยังกังวลอยู่ดี ฉันเลยอยากได้ความมั่นใจ สุดท้ายให้คุณหมอบลูจิตได้สำนึกของฉันว่าทุกอย่างจะต้องผ่านไปได้ด้วยดี ฉันอยากให้คุณหมอช่วยรับรองเพื่อความสบายใจ ว่าฉันจะไม่ใช่โรจจริง ๆ”

ฟูโกะพูดพลางกำเอกสารที่อยู่บนตักไวแน่น

เธอเคยปรึกษากับเพื่อนและครอบครัวแล้ว ทุกคนบอกว่า สิ่งสำคัญคือความพยายาม ฟูโกะได้รับคำแนะนำหลาย ๆ อย่าง เช่น ถ้าเขียนอักษรที่แปลว่าคนบนฝ่ามือแล้วกลืนเข้าไปก็จะช่วยให้ไม่ตื่นเต้น หรือให้คิดว่าคนดูที่อยู่ตรงหน้าเป็นฟักทอง

สิ่งเหล่านี้ล้วนมีอยู่ในหนังสือเกี่ยวกับการพัฒนาตนเอง ด้านธุรกิจที่ฟูโกะอ่านมามากมาย และเธอก็พยายามบอกตัวเอง เช่นนั้นซ้ำๆ

แต่คนไม่ใช่ฟักทอง

ไม่ใช่ฟักทองสักหน่อย

³สำนวนในภาษาญี่ปุ่น หมายถึง การตรวจสอบเพื่อความมั่นใจ เช่นการเคาะสะพานหินเพื่อตรวจสอบความแข็งแรงก่อนข้าม

“ผมประทับใจมากเลยครับ”

หมอมุดด้วยสีหน้าจริงจัง ไม่ใช่สีหน้าสบายๆ แบบเมื่อครู
เขาปีนบริเวณหัวตาแล้วเงยหน้าขึ้นรากับกำลังอดกลั้น

“ประทับใจจนน้ำมูกแทบไหลเลยครับ วิเศษมากที่คุณอยาก
เคาะสะพานหินให้ดังโป๊กๆ เคาะโป๊กๆ โป๊กๆ เอาแบบแรงๆ
เคาะมากเกินจนสะพานร้าวไปเลย แบบแรงๆ นะ”

หมอหันหน้าไปที่คอมพิวเตอร์แล้วพิมพ์บนคีย์บอร์ด

“แบบแรงๆ แบบแรงๆ...จับสักหน่อยก็น่าจะดีนะ”

“จับเหวอ”

“จับก็ดีนะ แต่ถ้าโดนกัดหรือโดนข่วนให้ไปโรงพยาบาลด้วย
นะครับ หมายถึงโรงพยาบาลจริงๆ นะ”

“โรงพยาบาลจริงๆ เหวอ”

ฟูโกะคิดตาม แต่ก็ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายพูดเรื่องอะไร แล้ว
จู่ๆ หมอก็ยิ้ม

“ผมจะสั่งแมวให้ นะครับ คุณจิตโตะ เอามาหน่อยครับ”

หมอสั่งเสียงไปทางฝ้าม่านด้านหลังห้องตรวจ พยาบาลที่อยู่
ตรงเคาน์เตอร์เดินเข้ามาพร้อมกรงพลาสติกในมือ

“คุณหมอนิเกะ ให้ผ้าพันแผลเผื่อไว้ด้วยไหมคะ”

“อ้อ จริงด้วย ให้ของแบบนั้นไปทั้งเซตเลย”

“ได้ค่ะ”

พยาบาลวางกรงสัตว์เลี้ยงแบบพกพาไว้บนโต๊ะแล้วเดินกลับ
ออกไป ฟูโกะได้แต่เอียงคอสงสัย

ผ้าพันแผล? ของแบบนั้นทั้งเซต?

หมอบเปิดกรงแล้วยื่นมือเข้าไปด้านใน สิ่งที่เขาหยิบออกมา

คือแมว มันลอดตัวออกมาอย่างลื่นไหลโดยแนบลำตัวผอมเพรียว
ไปกับประตูกรง

ขนของมันเป็นขนสีขาวยที่ถูกรอยด้วยผงโกโก้

ใบหน้าสีดาร์กช็อกโกแลต

บนใบหน้ามีดวงตาสีฟ้าส่องประกายราวกับหลอดไฟ

“แมววิเชียรมาศเหวอคะ”

“ใช่ครับ สวยใช่ไหมล่ะ”

คงเพราะในกรงคับแคบเกินไป เจ้าแมวจึงเหยียดขาหน้า
ราบไปกับโต๊ะและยกกันขึ้น ท่าทางดูจะสบายตัวทีเดียว ลำตัว
ของมันเป็นสีขาวยอมชมพูเล็กน้อย หูทรงสามเหลี่ยมแหลมและหาง
เป็นสีน้ำตาลเข้ม ขาหน้าและขาหลังก็ไล่สีเป็นสีน้ำตาลเข้มขึ้นเรื่อย ๆ

และที่เท้าของมัน

เป็นสีราวกับถูกจุ่มลงในช็อกโกแลตฟองดูที่ไหลริน

“น่ารักจัง”

ฟูโกะเอ่ยออกมาพร้อมเสียงถอนหายใจ ในบรรดาสินค้า
เบ็ดเตล็ดของบริษัท มีสินค้าที่เป็นลวดลายสัตว์ชนิดต่าง ๆ อยู่
ไม่น้อย แต่ที่มีมากที่สุดก็คือแมวนี้แหละ ไม่ว่าจะเป็นถ้วยกาแฟ
ลายแมว มาสก์กึ่งเทปลายแมว เคสโทรศัพท์มือถือลายแมว
ผ้าขนหนู หรือกระเป๋าสีของจุกจิก ส่วนใหญ่จะมีลวดลายจาก
ภาพวาดหรือมีรูปทรงแมว แต่ก็มียอดฮิตประเภทที่พิมพ์ภาพแมว
จริง ๆ ลงไปเลยเหมือนกัน แมวนั้นมีหลากหลายสายพันธุ์ แมว
วิเชียรมาศก็เป็นสายพันธุ์หนึ่งที่มีสีสันงดงาม จึงมักถูกใช้กับสินค้า
เบ็ดเตล็ดสำหรับวัยผู้ใหญ่

แต่ลวดลายที่เห็นบนสินค้ากับแมวตัวเป็น ๆ นั้นแตกต่างกัน

โดยสิ้นเชิง

ฟูโกะประทับใจในความสวยงามของเจ้าแม่วิเชียรมาศ
ขนสั้นเนียนสั้น ดูท่าทางจะนุ่มนวลมาก ใบหน้าดูเล็ก อาจเป็น
เพราะตรงกลางเป็นสีน้ำตาลเข้ม ถ้าแต่งหน้าแบบนี้รับรองว่า
หน้าตาดูเล็กสุดๆ จมูกเล็กๆ สีดำสนิทบนใบหน้าที่น่ารักมาก

คนสวย นี่มันคนสวยชัดๆ

แต่ว่าเป็นแมว ต้องเรียกว่าแมวยสวยหรือเปล่าละ

ฟูโกะเคลิบเคลิ้มจนเผลอยื่นมือออกไป เธอเคลื่อนไหวช้าๆ
และนุ่มนวลเพื่อไม่ให้เจ้าแมวตกใจกลัว

ทันใดนั้น เจ้าแมวก็ตะปบหลังมือของเธออย่างว่องไวจนมอง
แทบไม่ทัน

“โอ๊ย!”

“ฮ่าๆๆๆ”

หมอบหัวเราะออกมาทันที

ฟูโกะสับสนและไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เธอรีบชักมือที่
ถูกข่วนกลับแล้วห่อไหล่ ถึงจะไม่ได้เจ็บขนาดต้องร้องโอดโอย แต่
เธอก็ตกใจไม่น้อย

โดนข่วนมือซะแล้ว โดนข่วนที่หน้าของแม่วิเชียรมาศโกแลต
ข่วนที่หลังมือ

เหมือนถูกดูเวลาแอบหยิบขนมกินเลย

“ตบได้ไวมาก เท่จริงๆ มาถึงก็ฟาดเลยนะ แบบนี้สะพานหิน
คงไม่ใช่แคร์ว แต่อาจถึงขั้นพังเลยก็ได้”

หมอบพูดด้วยท่าที่สนุกสนานโดยไม่สนใจฟูโกะที่กำลังตกตะลึง
“ว่าแต่งงานฟรีเซนต์นี้จัดเมื่อไหร่หรอครับ”

“มะรีนนี่...วันจันทร์คะ”

“ถ้าอย่างนั้นเอาแมวดูนี้ไปใช้สามวันนะครับ ผมจะออกไป
สั่งยาให้ ไปรับของใช้จำเป็นได้ที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์...”

หมอพูดพลางทำท่าจะใช้สองมือจับที่ไหล่ของแมว

แต่เจ้าแมวกลับตะบปมือของหมออย่างแรง หมอทำตาโต
ด้วยท่าทางตกใจ แต่แล้วก็ส่งเสียงหัวเราะออกมา

“ฮ่าๆๆ ชนจริงๆเลย โอ้ๆ เข้าทรงซะนะ...”

หมอเลื่อนมือมาที่ท้องของเจ้าแมวอย่างแผ่วเบา แต่ยังไม่ทัน
ตะโดนตัว มันก็ตะบปมือหมออย่างแรงอีกเหมือนเคย

แถมยังตะบปตั่งสองครั้ง

“โอ๊ย!”

หมอรีบชักมือกลับ หลังมือมีรอยแดงจางๆ

“ฮ่าๆ ทำอะไรเนีย เอ้า เข้าไปเร็ว ไม่ต้องฟาดผม เก็บไว้
ฟาดคนใช้นู่น”

จากนั้นเจ้าแมวก็นั่งขาหน้าออกมาแล้วตะบปหมอแบบรัวๆ

“โอ๊ย! เจ็บนะ! ทำอะไรเนีย! พอเถอะครับ!”

เจ้าแมวตะบปหมออย่างรวดเร็วและดุเดือด ก้นของมันยัง
แนบอยู่บนโต๊ะ แต่มันกลับยืนโดยใช้ขาหลังและใช้หางเพื่อรักษา
สมดุลได้เป็นอย่างดี สองขาหน้ายื่นไปตะบปทั้งศีรษะและใบหน้า
ของหมอ

พุโกะพุตะอะไรไม่ออก ห้องตรวจแคบๆ กลายเป็นสนามมวย
ไปเสียแล้ว หมอโดนเจ้าแมวฟาดจนโน้ม

“โอ๊ย เจ็บ! ช่วยด้วย! คุณจิตเสะ ช่วยผมที!”

“ทำอะไรอยู่นะ!”

ม่านเปิดอย่างแรงแล้วพยาบาลก็เดินเข้ามา เธออุ้มเจ้าแมวขึ้นทันที จากนั้นก็จับใส่ในกรงแล้วปิดได้สบายๆ

เธอถลึงตาใส่หมอ

“คุณหมอณีเกะ อย่ามัวเล่นเวลาอยู่ต่อหน้าคนไข้สิคะ”

“ไม่ได้เล่นสักหน่อย ผมโดนมันตะปบชะนวนมเลย”

ไม่ใช่แค่มือ แต่ทั้งแก้มและจมูกของหมอแดงเถือก แถมยังมีรอยแผลเล็กๆ เต็มไปหมด

“ฮือ เจ็บจัง”

“เวอร์ไปแล้วค่ะ เอ้า คนไข้ตกตกใจหมดแล้ว หน้าคุณหมอแดงแจ๋เสียขนาดนั้น”

พยาบาลพูดด้วยท่าที่เย็นชา แล้วหันมามองฟูโกะที่กำลังตกตะลึง

“เดี๋ยวฉันจะเตรียมของใช้จำเป็นให้ ช่วยเดินมาที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ด้วยค่ะ”

จากนั้นพยาบาลก็ยึดเยียดกรงแมวมาให้ ฟูโกะกอดกรงไว้ทั้งที่ยังสับสน เธอเหลือบไปมองหมอและพบว่าเขายังสะอึกสะอื้นไม่หยุด นี่มันอะไรกันเนี่ย ทั้งเรื่องที่หมอบอกว่าง่วง ทั้งเรื่องที่ยังบอกว่าวิ่งไปรอบๆ ห้อง หรือว่าเรื่องพวกนั้นจะไม่ใช้เรื่องล้อเล่น ฟูโกะรู้สึกว่หมอกคนนี้น่าไว้วางใจ เธอจึงรีบออกจากห้องตรวจ

ห้องรับรองมีดสลัวยังคงว่างเปล่า ที่โซฟาก็เช่นกัน

คลินิกจิตเวชชื่อดังมีหมอรูปลหล่อฝีมือดีที่ตั้งใจรับฟังคนไข้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยแค่ไหนก็ตาม ข่าวลือที่เล่าต่อกันมาเป็นทอดๆ ทำให้ไม่รู้แล้วว่าอะไรคือเรื่องจริง

“คุณฮัตตะ เชิญทางนี้ค่ะ”

พุโกะเห็นมือขาวๆ พยาบาลคนเมื่อครู่กำลังเรียกเธออยู่ที่
เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ใบหน้าที่มองเห็นผ่านเคาน์เตอร์ข้างดู
ไม่เป็นมิตร

“นี่เป็นของใช้จำเป็น ในนั้นมีเอกสารกำกับอยู่ อ่านให้
ละเอียดด้วยนะคะ ในถุงมีพวกพลาสติกปิดแพลงอยู่ด้วย ใช้
เท่าที่จำเป็นได้เลย แต่ถ้าโดนหนักจริง ๆ ให้ไปโรงพยาบาลที่เหมาะสม
นะคะ”

“โดนหนักหมายความว่ายังไง”

พุโกะถามด้วยสีหน้าเคร่งเครียด พยาบาลจึงหันมามอง

“เมื่อที่คุณก็เห็นแล้วนี่คะ นั่นแค่เบาๆ นะ”

พุโกะตัวสั่น ทั้งหน้าทั้งมือหมดแดงเถิกไปหมด ถ้าเมื่อ
แค่เบาๆ แล้วของจริงจะเป็นยังไง

“คุณหมอเมื่อก็...คุณหมอนิเกะดูเหมือนจะร้องให้ด้วย เขา
ไม่เป็นไรใช่ไหมคะ”

“เดี๋ยวเขาก็คงหยุดร้องเองก่อนคนไข้ที่นั่นได้จะมา ขอขอบคุณ
ที่เป็นห่วง หายใจไวๆ นะคะ”

“เอ่อ หายใจไวๆ เหรอคะ”

“หายใจไวๆ นะคะ”

พยาบาลตอบด้วยท่าที่เย็นชาและไม่สบตาพุโกะอีก ที่เธอ
ตอบว่าไม่รู้ ตอนถามว่าที่นี่ใช่คลินิกจิตเวชไหม ก็คงจะไม่ใช่เรื่อง
ล้อเล่นเหมือนกันสินะ หรือว่าที่นี่จะไม่ใช่คลินิกจิตเวชจริงๆ ถ้า
อย่างนั้นคืออะไรละ

ที่นี่ใช่โรงพยาบาลจริงหรือเปล่า

พุโกะหอบกรงใส่แมวและถุงใส่ของใช้สำหรับแมวอันหนักอึ้ง

พลางมองห้องรับรองที่ว่างเปล่าอีกครั้ง เมื่อครู่พยาบาลบอกว่าคนไข้
ที่นัดไว้กำลังจะมา

แต่ตอนนี้ยังไม่มีใครเลย

ฟูโกะสัมผัสได้ถึงน้ำหนักของแมวที่อยู่บนตัก ตัวของเธอ
สั่นไหวไปตามแรงสั่นสะเทือนขณะนั่งอยู่บนรถไฟสายเคฮัง รถไฟ
สายด่วนที่มุ่งหน้าไปยังโอซาก้ามักมีผู้โดยสารหนาแน่นเสมอ ใน
ขณะที่รถไฟธรรมดาซึ่งจอดทุกสถานีที่กระจายตัวอยู่ตามย่านที่พัก
อาศัยจะโล่งและวิ่งไปอย่างเชื่องช้า

ตอนนี้ยังเป็นช่วงเช้าของวันเสาร์ พอถึงเวลา ฟูโกะก็
นึกถึงเรื่องในวันจันทร์ขึ้นมา

ฟูโกะทำงานที่นี้มาได้ห้าปี สินค้าที่บริษัทจำหน่ายมีหลากหลาย
ประเภท แต่ส่วนใหญ่จะเป็นเครื่องเขียนและของใช้ฉุกเฉิน
มีทั้งสินค้าที่รับมาจากบริษัทอื่นเพื่อจำหน่ายและสินค้าที่บริษัท
ขึ้นเอง แม้เธอจะทำงานสำนักงานแต่ก็มีโอกาสได้เห็นสินค้าที่บริษัท
จำหน่ายเป็นบางครั้ง และถ้ามีของที่ชอบ เธอก็จะซื้อผ่านช่องทาง
ขายสินค้าภายในบริษัท

ฟูโกะชอบบริษัทนี้ เธอเข้ากับทั้งเพื่อนร่วมงานและหัวหน้า
ได้ดี แม้จะเคยทำงานพลาดเล็กๆ น้อยๆ บ้าง แต่ไม่เคยทำ
ผิดพลาดใหญ่โต และเธอก็คิดว่าตัวเองทำงานนี้อย่างจริงจังมาก

การแข่งขันภายในบริษัทครั้งนี้ เธอสมัครเพราะบริษัทเชิญ
ชวนให้ทุกคนร่วมแข่งขัน ไม่ได้ตั้งเป้าว่าจะต้องผ่านการคัดเลือก
แค่คิดว่าถ้ามีเครื่องเขียนแบบนี้ก็คงดี แล้วเขียนเอกสารออกมา
อย่างตั้งใจจนส่งผลให้ได้รับการคัดเลือก

รู้อย่างนี้น่าจะทำแบบขอไปทีก็พอ ตอนนี้อคิดแบบนี้จริงๆ
หลังลงรถไฟที่สถานีเคอ้งฟูจินะไมริ เธอตั้งใจจะเดินไปเอา
จักรยานซึ่งจอดไว้หน้าสถานี แต่ก็ขึ้นได้ก่อน ไม่ได้การ เรา
มีสัมภาระเยอะเกินไป ของใช้แมวที่เธอดึงกลับมาด้วยมีอาหารเม็ด
และเซตห้องน้ำแมว กรงที่ใส่แมววิเชียรมาศไว้ก็หนักจนเธอต้อง
พาดกระเป๋ากลับไปไว้ด้านหลัง การจะขี่จักรยานในสภาพเช่นนี้ถือเป็น
เรื่องอันตราย

ฟูโกะถอดใจแล้วตัดสินใจเดินกลับบ้าน เธอเดินข้ามคลอง
และผ่านย่านร้านค้า แม้จะเรียกว่าย่านร้านค้า แต่ก็ยังเป็นเพียง
ถนนที่มีร้านต่าง ๆ ตั้งเรียงราย โดยไม่มีทางเดินแบบมีหลังคา
สมัยก่อนแถวนี้เคยมีร้านรวงมากกว่านี้ แต่หลายร้านปิดกิจการไป
และมีแมนชั่นถูกสร้างขึ้นแทน

แม้แต่ช่วงเที่ยงวันเสาร์อย่างตอนนี้ ร้านรวงก็ยังเงียบเชียบ
ปกติฟูโกะมักจะขี่จักรยานไปสถานีรถไฟ เธอจึงไม่ได้มาเดิน
แถวนั้นนานแล้ว พอได้มาจึงรู้สึกแปลกใหม่อย่างบอกไม่ถูก

ร้านขายเนื้อร้านนั้นยังทอดโคร็อกเกะ⁴ หน้าร้านเหมือนเดิมเลย
เมื่อก่อนตรงนั้นเคยเป็นร้านขายเสื้อผ้า ตอนนีกลายเป็น
คาเฟ่ไปแล้ว

ตรงนี้ก็กลายเป็นที่ว่าง เกิดอะไรขึ้นนะ

พอไม่ได้เดินผ่านมาสักพักหนึ่ง ฟูโกะถึงได้รู้ว่ามันเงียบเหงา
ลงมาก ในฐานะคนที่อาศัยอยู่แถวนี้ เธอควรมาช่วยใช้บริการ

⁴ เมนูของทอดชนิดหนึ่ง มักทำจากมันฝรั่งบดผสมเนื้อสัตว์ นำไปชุบ
เกล็ดขนมปังแล้วทอดจนเหลืองกรอบ